

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 52. Quomodo Pœnitentia redimi potuerit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

duobus in coxis, & duobus in cruribus Sæculum XI.
A.C. 1062.
stringebatur, quatuor alios postea addi-
dit. Horrida viri pœnitentia non ob-
stitit, quo minus ad ultimam senectutem
perveniret, & post ejus obitum invene-
runt Fratres, quod præter lorica fer-
ream, cui adsueverat, aliam haberet ejus-
dem metalli, quæ ipsi linteï, in quo de-
cumberet, loco erat. E vivis vero mi-
gravit anno millesimo sexagesimo secun-
do, decima quarta Octobris, qua die Ec-
clesia ejus memoriam colit. Primum Martyr. 14.
Octobr.
sepultus est in sua cellula, ne monachi
vicini eum raperent, Petrus Damiani
vero eum deinde in Capitulum honori-
fice transferri jussit, corpusque ipsius
nono post mortem die sine corruptionis
indicio integrum repertum.

§. LII.

Quomodo Pœnitentia redimi potuerit.

Non solum ut deleret propria peccata,
sed etiam aliena, Dominicus tanto
rigore in corpus suum sæviebat, atque ut
pœnitentiam aliis injungendam imple-
ret. Tunc temporis enim opinio ple-
risque inoleverat, pro singulis peccatis
ad implendam pœnitentiam Christianos
teneri, in Canonibus præscriptam, eum
in modum, ut si uno homicidio commis-
so decem pœnitentiæ anni implendi es-
sent, ille, qui viginti homines interemif-

Sæculum XI. set, ducentorum annorum pœnitentiam
A.C. 1062. suscipere teneretur. Quia vero tantum
 vitæ spatium natura homini non indulget, modum invenerant, hujusmodi pœnitentiam redimendi. Nunc vero Pe-

Opusc. LI.
c. 8.

trus Damiani, docente Dominico, didicisse se dicit, centum annorum pœnitentiam vicesies Psalterium recitando accedentibus flagelli ictibus redimi posse. Nam ter mille verbera unum annum pœnitentiæ redimebant, & mille verbera per decem Psalmos incutiebantur; unde sequebatur, centum quinquaginta Psalmis quinque pœnitentiæ injunctæ annos compensari, & viginti Psalteriis recitatis annos centum redimi. Dominicus sex diebus pœnitentiam centum annorum facile explebat, atque ita peccatores a tanto onere liberabat. Quin aliquando

c. 9.

ineunte Quadragesima Petrum Damiani rogavit, ut sibi mille annorum pœnitentiam injungeret, & parum defuit, quin eam ante Quadragesimæ finem absolveret.

In quodam Opere, cui titulus Perfectio Monachorum, Petrus Damiani affirmat; si monachi, prius in Sæculo degen-

p. 22.

*Opusc. XIII*tes, gravia peccata commisissent, non suf-

c. 6.

ficere, quod in monasterio communem Regulam observent, sed opera pœnitentiæ criminibus perpetratis congruæ addenda esse. *Quidam Monachus*, inquit
 Petrus

Petrus in hoc libro, venit aliquando ad me, confessusque est omnia peccata sua, quæ quondam Laicus commiserat. Ei septuaginta annorum pœnitentia, nisi me fallat memoria, secundum Canones peragenda fuisset, jamque annos septem in habitu monastico vitam ducebat. Interroganti mihi quantum pœnitentiæ tempus pro his peccatis expleisset, respondit, se omnia Abbati suo confessum fuisse, qui nullam sibi pœnitentiam nisi jugum communis Regulæ in monasterio portandum injunxisset, affirmans, solam Conversionem, id est Regulæ observationem, ad remissionem omnium peccatorum suorum sufficere. Ego horrescens exclamavi, deceptum fuisse bonum hominem, qui necdum pœnitentiam inchoasset, quam peragendo varia opera corpus affligentia dudum potuisset implere. Petrus Damiani, ut ego quidem existimo, nullum affert idoneum argumentum hujus opinionis, quæ nullo alio fundamento, quam tot annorum in pœnitentia computatione, antiquis ignota, nitebatur.

In epistola ad quemdam Episcopum data dicit: Non ignoras, nos, quando a pœnitentibus agrum recipimus, pro magnitudine doni aliquam pœnitentiæ partem relaxare. Hæc praxis ex eodem pœnitentiam æstimandi commutandique principio

Sæculum XI.
A.C. 1062.

Lib. IV. ep. 21.
Pœnitentiæ
modus.

Sæculum XI. pio fluebat. Modum profecto facillimum
 A.C. 1062. Ecclesias locupletandi!

Attamen non nulli flagella, & univ-
 versim injunctæ pœnitentiæ redemptio-
 nem damnabant, quod ex ipsius Petri
 Damiani Scriptis dispicimus. Nam in
 epistola ad Clericos Florentiæ data con-
 queritur, quod ea, quæ de flagellorum usu
 scripsisset, in publicum prolata fuissent,
 quamvis ista nec Laicis, nec Clericis, sed
 solum monachis destinasset, & ea tantum,
 quæ ipsi quotidie agunt, retulisset. Il-
 los deinde, qui hunc usum vituperabant,
 objicientes inducens ait: *En, pœniten-
 tiam novam, inquirunt, & hæcenus per
 tot sæcula inauditam! qua semel recepta
 destruuntur Canones, & traditio perit.*
 Volebant dicere, his compensationibus
 admittis fore, ut Pœnitentia Canonica
 abrogaretur. Qua in re minime falle-
 bantur, ut postea experientia & eventus
 docuit. (*)

§. LIII.

(*) Hic disceptatur de quæstione, an expe-
 dierit tempus pœnitentiæ publicæ aliis pœniten-
 tiæ occultæ operibus redimi, ipsamque sensim
 antiquam Ecclesiæ Disciplinam mutari. Et Fleu-
 rius putat, meliorem fuisse praxim antiquam
 quam novam. At putida calumnia est, quod
 Protestantes comminiscuntur, cum dicunt cum
 Interprete Fleurii in Præf. *Man hat di. Herzens-
 bus*